

דויד ברזאני

אחינו, דוד, לוקחת מאיתנו. לא בבכי ולא במספד ליווינו אותך אלי קבר: כחייל מגן על ארצו נפלת. רובה הערבים שלועו כוון אליך במדבר, בעלותך ארצה, רדף אחרריך על אדמת המולדת והשיגך בקרב. אך לא כיהודי מחוסר נשק עמדת מול ערבי מזויין אלא נשק נגד נשק, כדור מול כדור.

חירפת את נפשך והעפלת. לא נרתע לא מקשיי המדבר האיום ולא מרובים. לא הניא אותך כל מעצור, כי שאיפתך: חיי יצירה ודרור. עם חבריך להעפלה באת לקיבוץ ואשדות. תבעת התגייסותך. לדברינו לא שעית. כחבר, כחייל, בהכרה ובדרך מחשבה פשטוה הגעת עד הלום.

במותך במערכה בגאווה ובכבוד – נקמת גם נקמת אחיך בגלות ערב, שנפלו חלל בלי נשק מגן בידם, והעלית את כבודם.

לא תישכח דמותך, החיוך שלך הילדותי והתמים, פשטותך, טוהר נפשך וזכות מחשבתך.

מנשה

יחדיו

הכרתי את דוד עוד בהיות בחוץ-לארץ, בתנועה. יחד סבלנו בדרכנו ארצה, וגם בארץ ליוויתי אותו בהתלבטויותיו ובקשיי קליטתו בחיים. שקט היה דוד, לא דיבר הרבה באסיפות אך אינני שוכח אותן השיחות שהיו לו איתי לאחר כל אסיפה או מאורע בחברה. בצנעה הביע את דעתו, גילה את חרדתו ודאגתו לחברה ולגורלה. הוא כל כך הרבה חלם על יום זה, כשהחברה תהיה מוכשרה וראויה להאחזק בקרקע ולבנות ביתה. והנה לאחר שנה שלמה הגיעה הקבוצה

לראשית הגשמת יעודה, אך דוד לא זכה לכך.

בצער ובגאווה גם יחד ליוונוהו. כל אחד מאיתנו הרגיש וידע, שביום זה כרתה הקבוצה ברית דמים עם המולדת. השתתפנו בבניינה ובהגנה עליה וכל חבר ידע ברור ומפורש, שעליו להמשיך בדרך בה הלך דוד.

רוחו תלווה אותנו ותשכון בבית זה שאנו מקימים עתה.

יואל שוחט

הגרעין הבבלי בבה-שטוה

לאנשי הגרעין

אין אתם 'עירקים', כפי שנוהגת לעתים לציין אתכם הכרוניקה והסטטיסטיקה – עולי בבל אתם. ואיזו נימה רכה מתעוררת בלב למשמע מלת נחמה זו, שהיא כה שלובה ביגון נהרות 'שם ישבנו גם בכינו'.

אך לא זו בלבד. הלא היו שנים וכמו ניצחה ארץ שנער את ארץ הצבי, את אמה הגדולה. מה עשיר עברה של בבל היהודית! לכאן גלתה שכינת האומה, כאן קבעה לה מדור ומשכן מאות בשנים.

אכן, שבת עברי אשר עבר כזה לו והוא שב לציון ומחדש נעוריו עם הגזע ששב לתחיה – שבת זה עתיד לו. מי שנתן בדורות רחוקים, עשוי להעניק גם לעתידים לבוא.

שליחים אתם להתחדשות זו. וחברכם דוד שליח שלכם היה אל התחיה. אותו מצא המוות, אך הוא חיים ביקש לכם ולו.

משה ב.